

Radikalisme paa det Gebet, her er Tale om, men den ærede Forfatter er endnu radikalere. Seg vil i saa Henseende gjøre opmærksom paa, at han foreslaar, hvad jeg anser for ganske umuligt, at Tiltalte skal have Ret til at forsyne sig med en Defensor lige fra den første Begyndelse og være berettiget til ikke alene at have en saadan Defensor, men ogsaa til at konferere med ham uden Dommerens Mellemkomst, lige saa meget han vil. Det er efter min Mening et aldeles utilfredelig Skridt ud over det, Regjeringen er gaaet, og det Skridt, jeg gjorde i det af Regjeringen forelagte Forslag, er blevet stærkt nok medtaget af Praktikere paa dette Gebet. Man har badlet, at jeg gif saa vidt, at Inkvistens skulde være berettiget til at forlange at komme til at raadsføre sig med en Defensor under Forundersøgelsen, men vel at mærke i Dommerens Paasør. At han skulde have Afgang til at konferere med Defensor ligesaa Underundersøgelsens Begyndelse, inden Aktionsordenen er falden, anser jeg for et vidtgaende Skridt, men at han skulde være berettiget til hemmelig for Dommeren ligesaa Undersøgelsens første Begyndelse at konferere med Defensor, det maa jeg rigtignot anse for et meget betænkeligt videregaende Skridt. Det Samme synes mig at gjælde om den Regel, Forslagsstilleren vil give om Baretægtsarrest. Den skulde nemlig bestaa i en simpel Frihedsberøvelse, men saaledes at Tiltalte ikke maa være udelukket fra Samkvem med Andre. Baretægtsarresten skulde altsaa staa aaben i den Tid, han er der. Men i saa Fald forfeiler Baretægtsarresten for største Delen sit Diemed, og der lægges enhver Undersøgelse de allerstørste Hindringer i Veien. Hvad angaar Reglen om Inkvistens egen Tilstaaelse, da forekommer den mig ogsaa at være meget uheldig og af en saadan Bestaafenhed, at den meget ofte vil give Bedkommende Leilighed til at undslippe, uagtet der ikke er mindste Grund til, at han skal kunne undslippe. For saa vidt jeg forstaar Forfatterens Regel, gaar den nemlig ud paa dette, at naar en Inkvist ikke vil fastholde sin Tilstaaelse, saa skal Tilstaaelsen kun gjælde, hvis Defensor ikke først har havt Leilighed til at fraraade ham at blive staaende ved den. Det tror jeg rigtignot er en altfor urimelig Fordring, som vil føre til, at en aldeles uimotiveret Tilbagefaldelse af en Tilstaaelse vil blive overordentlig hyppig. Den gjældende Ret er her ikke, som det ærede Medlem sagde før, den, at naar Tiltalte een Gang har tilstaaet, er han bunden ved sin Tilstaaelse, indtil det bevises, at denne er urigtig, men Reglen er den, at han er bunden ved sin Tilstaaelse, saa længe der ikke

fremkommer tilstrækkelige Grunde til at betvivle dens Rigtighed. Det er noget ganske Andet, end at der skal føres et fuldstændigt juridisk Bevis for, at Tilstaaelsen er urigtig. Jeg tror derfor, at man ogsaa paa dette Punkt vilde i høi Grad svække Retshaandhævelsen ved at følge Forfatteren. Jeg kommer derefter til det 3die Kapitel, som handler om Rævningeretter. Seg skal da her først gjøre den samme Bemærkning, at der ogsaa her forekommer mig at mangle alle nærmere Bestemmelser om, hvorledes disse Rævninger skulle vælges. Naar man læser Forfatterens Forslag, maa man tro, at der ved Arets Begyndelse skal vælges 12 Rævninger, og at de skulle fungere i alle Sager, der foresalde. Der findes her ingen som helst Regel for, hvorledes der skal forholdes, naar en af Rævningerne ikke kan møde, ingen Regel som i alle andre Rævningssystemer om, at den Anklagede kan udskyde visse af Rævningerne uden Bevis og udskyde saa mange, han vil, naar han kan føre Bevis for, at Inhabilitetsgrunde ere til Stede. Om dette og om, hvorledes man saa skal staffe andre Rævninger i Stedet, mangler der enhver Regel. Ligeledes tror jeg, at man maa være enig om, at Maaden, hvorpaa Rævningerne skulle vælges, vil være utilfredsstillende baade for den ene og for den anden Side; thi at et saa vigtigt Hverv skal overlades til Rjofstedenes Kommunalbestyrelser og til Sogneraadene, at de skulle vælge, og at de, der ere valgte af dem, uden videre Sigelse ere Rævninger, tror jeg ikke gaar an; det vilde blive at prisgive Valget altfor meget til Tilfældighed, og jeg tror, som jeg bemærkede, at man hverken fra den ene eller anden Side vil finde den Maade at vælge Rævninger paa blot nogenledes betryggende. Men ligesom der med Hensyn til selve Rævningerne mangler en Mængde Regler, der nødvendig maatte være til Stede, saaledes mangler der i Grunden ogsaa alle Regler om Rettergangsmaa den for Rævninger, thi der kommer netop det frem, som jeg før bemærkede, at naar man vil have en Bevisførelse for Dommeren i Hovedsagen, som jo den ærede Forfatter vil have i det Mindste fakultativt i civile Sager efter § 6, maa man have et System af Regler om, hvorledes disse Beviser skulle komme frem, Bestemmelser om Fristen, om Forpligtelse til at møde udenfor Jurisdiktionen og andet Deslige, men de Ting mangle ogsaa aldeles her. Seg vil dernæst gjøre opmærksom paa en eiendommelig Regel, som Forfatteren har, og som han vistnok er Oenpfinder af og for saa vidt kunde tage Patent paa. Det er den Regel, at for at